

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2010 r.

PG VII G 023/62/10

dot. BPS/KU-034/935/2/10

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu RP

Stanisław Lewicki

W związku z przekazaniem do zaopiniowania, przygotowanym przez Komisję Ustawodawczą Senatu, *projektem ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa*, przedstawiam następujące stanowisko.

1. Trafnie Komisja Ustawodawcza Senatu oceniła potrzebę dokonania istotnych zmian w ustawowej regulacji funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa, między innymi z uwagi na rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego, zawarte w wyrokach z dnia 29 listopada 2007 r. (SK 43/06), z dnia 16 kwietnia 2008 r. (K 40/07) oraz z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06). Ponadto zauważalne niedostatki regulacyjne obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej

Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67) przesadzają o potrzebie wprowadzenia szeregu zmian w stanie prawnym, dotyczącym Krajowej Rady Sądownictwa. Jest kwestią wyboru sposobu ich wprowadzenia. Możliwe byłoby dokonanie zmian w obowiązującej ustawie, co podkreślałoby ciągłość ustrojową Rady, jednak wiązałoby się z gruntowną jej nowelizacją. Z tego więc względu należy ocenić jako właściwszą, wybraną drogę uchwalenie całkowicie nowej ustawy, mimo że w podstawowych kwestiach w ustroju Krajowej Rady Sądownictwa nie nastąpią istotne zmiany.

2. W zakresie merytorycznym projekt nie nasuwa zastrzeżeń, z punktu widzenia kompetencji Prokuratora Generalnego.
3. Do rozważenia pozostaje potrzeba powtórzenia w art. 1 projektu dosłownej treści art. 186 ust. 1¹ Konstytucji. Wyłącznym celem projektowanej treści tego przepisu będzie umożliwienie posługiwania się skrótem nazwy Krajowej Rady Sądownictwa. Dlatego należy opowiedzieć się pozytywnie za proponowaną poprawką, zmieniającą treść art. 1 projektu.
4. W art. 3 ust. 3 projektu przewiduje się dopuszczenie do przeprowadzania wizytacji i lustracji w sądzie, względnie lustracji pracy sędziego, przez każdego z członków Rady; wydaje się że uprawnienie to może być ograniczone do członków Rady będących sędziami. Wprawdzie, ze względów praktycznych czynności te zapewne nie będą zlecane członkom Rady nie będących sędziami, jednak zasadne się wydaje już na poziomie ustawowym zastrzeżenie takiego ograniczenia.

¹ Art. 186. 1. Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

5. Rozważenia wymaga utrzymanie ograniczenia wybieralności sędziów w skład Rady do dwóch kadencji. Takie ograniczenie biernego prawa wyborczego sędziów może być uznane za naruszające zasadę wyrażoną w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji. Ponadto nie jest jasne, czy proponowane ograniczenie miałyby dotyczyć kadencji następujących po sobie, a także, czy dotyczyć ma wyboru spośród tego samego poziomu sądownictwa. Może się okazać, że po dwóch kadencjach w radzie sędzia przechodząc do wyższego sądu względnie np. z sądownictwa powszechnego do administracyjnego, może ciszyć się zaufaniem elektoratu, lecz będzie pozbawiony biernego prawa wyborczego.
6. Określone w art. 32 ust. 3 projektu, obszary badania kwalifikacji kandydatów na stanowiska sędziowskie (ściślej, do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich) odnoszą się do sędziów lub referendarzy sądowych. Siłą rzeczy można zauważyć, że oceny kwalifikacji innych kandydatów niż sędziowie, referendarze sądowi i prokuratorzy, będą znacznie zawężone.

Andrzej Seremet